

Sygn. akt IV U 344/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 stycznia 2020 roku w Ś.

sprawy z odwołania **S. D.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie(...) z dnia 05.08.2019 roku

o zasiłek opiekuńczy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie (...) z dnia 05.08.2019 roku w ten sposób, iż przyznaje powódce S. D. prawo do zasiłku opiekuńczego za okresy wskazane w zaskarżonej decyzji.

UZASADNIENIE

Powódka S. D. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 5 sierpnia 2019 roku odmawiającej jej prawa do zasiłku opiekuńczego za okresy od dnia 13 czerwca 2019 roku do 14 czerwca 2019 roku oraz od dnia 24 czerwca 2019 roku do 28 czerwca 2019 roku. Powódka wskazała, że nie zgadza się z twierdzeniem pozwanego o zapłaceniu składki za ubezpieczenie chorobowe należnej za maj 2019 roku po terminie i niezapłaceniu składki za czerwiec 2019 roku. W ocenie powódki opłaciła ona wszystkie składki w terminie, na dowód czego załączyła stosowne dokumenty.

W odpowiedzi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że dobrowolne ubezpieczenie chorobowe powódki ustało z dniem 30 kwietnia 2019 roku, albowiem powódka opłaciła składkę za ubezpieczenie chorobowe za maj 2019 roku po terminie, zaś za czerwiec 2019 roku nie opłaciła składki wcale. W konsekwencji wobec ustania ubezpieczenia chorobowego powódki brak było podstaw do wypłaty zasiłku opiekuńczego za sporne okresy.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powódka S. D. prowadzi działalność gospodarczą, podlega z tego tytułu ubezpieczeniu chorobowemu. W okresie od grudnia 2018 roku do lipca 2019 roku powódka opłacała składki na ubezpieczenia społeczne, w tym składki na ubezpieczenie chorobowe, w prawidłowych kwotach wynikających z deklaracji rozliczeniowych. Należną składkę za maj 2019 roku powódka zapłaciła w dniu 17 czerwca 2019 roku, który wypadł w poniedziałek. Składka za czerwiec 2019 roku została zapłacona w dniu 15 lipca 2019 roku.

Dowód:

akta ZUS (w załączeniu)

deklaracje rozliczeniowe i potwierdzenia przelewu(k. 12-27, k. 36-37, k. 41-46)

raporty o należnych składkach (k. 38-39)

S. D. na dzień 15 czerwca 2016 roku, 20 października 2016 roku,, 9 maja 2017 roku, 23 maja 2017 roku, 7 czerwca 2017 roku, 14 lipca 2017 roku, 11 czerwca 2018 roku oraz 10 grudnia 2018 roku nie posiadała w ZUS zaległości z tytułu opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy ani FGŚP.

Dowód:

zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek (k. 4-11)

Powódka została uniewinniona wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 18 października 2019 roku w sprawie (...) od popełnienia czynu z art. 98 ust. 1 pkt 2 i 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a polegającego na tym, że jako osoba prowadząca działalność gospodarczą w W., płatnik składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy nie złożyła dokumentów zgłoszeniowych i deklaracji rozliczeniowych miesięcznych w czasie od lipca 2015 roku do stycznia 2016 roku na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne, w czasie od sierpnia 2015 roku do stycznia 2016 roku na Fundusz Pracy, w czasie od października 2014 roku do maja 2017 roku na obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne w podwójnej wysokości, tj. deklaracji rozliczeniowych oraz zgłoszeniowych, a ponadto pomimo wezwania z dnia 8 listopada 2018 roku nie do stawienia się w oddziale i udzielenia wyjaśnień w/w nie stawiała się w wyznaczonym terminie

Dowód:

wyrok Sądu Rejonowego w (...) (k. 49)

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej: ustawy systemowej) objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony. Stosownie do art. 14 ust. 1 pkt 2 ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe, o których mowa w ust. 1, ustają od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej na to ubezpieczenie - w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność. Zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy systemowej, powódka zobowiązana była opłacać składkę za dany miesiąc do 15 dnia następnego miesiąca.

Nie ma racji pozwany, wskazując iż ubezpieczenie chorobowe powódki ustało w dniu 30 kwietnia 2019 roku w związku z niedokonaniem przez powódkę terminowej zapłaty składki za maj 2019 roku. Powódka przedstawiła potwierdzenie przelewu, z którego wynika, że opłaciła należną za ten miesiąc składkę w dniu 17 czerwca 2019 roku. Wskazać należy, że w tym przypadku nie mają zastosowania przepisy k.p.c. dotyczące obliczania terminów, gdyż art. 31 ustawy systemowej odsyła do odpowiedniego stosowania do należności z tytułu składek art. 12 ordynacji podatkowej (o.p.). Zgodnie zaś z art. 12 § 5 o.p., jeżeli ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się następny dzień po dniu lub dniach wolnych od pracy, chyba że ustawy podatkowe stanowią inaczej. Ostatni dzień terminu do zapłaty przez powódkę składki za maj 2019 roku przypadał na sobotę 15 czerwca, toteż mając na uwadze powyższy przepis, termin ten upływał dopiero w poniedziałek 17 czerwca 2019 roku. Z tego względu należy uznać, że powódka zapłaciła składkę w terminie, a art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej nie znajdzie zastosowania.

Bezpodstawne jest stanowisko pozwanego, iż powódka nie opłaciła składki za czerwiec 2019 roku, gdyż przedłożone do odwołania dokumenty wykazują jednoznacznie iż do zapłaty składki doszło. Z kolei twierdzenie pełnomocnika pozwanego, iż kwota składki za czerwiec 2019 roku została zaliczona na poczet najstarszego zadłużenia powódki z tytułu zalegania z zapłatą składek nie zostało niczym poparte i pozostaje nieudowodnione. Pozwany nie wskazał o jakim zadłużeniu mowa – z jakiego tytułu ono wynika i jaka jest jego wysokość. Nie przedstawiono także dowodu zaliczenia składki na poczet rzekomego zadłużenia powódki. Z kolei powódka przedstawiła dowody przeciwnie w postaci gromadzonych systematycznie od 2016 roku zaświadczeń o niezaleganiu w opłacaniu składek, z których wynika, że nie posiadała żadnego zadłużenia. Nie można także stracić z pola widzenia faktu, że powódka została uniewinniona przez Sąd Rejonowy w (...) od zarzutu popełnienia czynu z art. 98 ust. 1 pkt 2 i 6 ustawy systemowej, polegającego na nieskładaniu deklaracji rozliczeniowych i zgłoszeniowych w różnych okresach w latach 2014-2017. Należy zatem uznać, że powódka nie posiadała żadnego zadłużenia z tytułu zalegania z zapłatą składek, a więc dokonana przez nią zapłata składki za ubezpieczenie chorobowe za czerwiec 2019 roku skutkowałą dalszym trwaniem ubezpieczenia w tym miesiącu.

Biorąc pod uwagę powyższe odwołanie należało uznać za zasadne. Powódka dopełniała obowiązku terminowej zapłaty składek i nie doszło z dniem 30 kwietnia 2019 roku do ustania jej dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Jednocześnie spełniona została materialna podstawa przyznania zasiłku opiekuńczego określona w art. 31 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w postaci zwolnienia ubezpieczonego od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym dzieckiem w wieku do ukończenia 14 lat. Z tego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił w całości zaskarżoną decyzję organu rentowego i orzekł co do istoty sprawy, przyznając powódce S. D. prawo do zasiłku opiekuńczego za okresy wskazane w zaskarżonej decyzji.